

Tenslotte wijzen wij nog even op den eigenaardigen toestand, dat in het zgn. eigen orgaan onzer Maatschappij advertenties kunnen voorkomen, die het prestige van de eigen rechtspraak dezer zelfde Maatschappij ondermijnen.

Meppel,
19 December 1919.

ADR. DE JONG, Steenwijk.
JUL. LEYDESDORFF, Meppel.

DE ONDERLINGE VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ VAN GENEESKUNDIGEN TEGEN DE GELDELIJKE GEVOLGEN VAN INVALIDITEIT.

Weten de leden onzer Maatschappij niet, dat de hierboven vermelde maatschappij bestaat; hebben de meesten geen tijd gehad om eens na te denken over de vraag, of het ook voor hen niet gewenscht is daaraan deel te nemen, of is het de moeielijkheid om snel een besluit te nemen en het dan ook zonder uitstel uit te voeren, die zoo velen weerhouden heeft? Ergens moet toch de reden te vinden zijn, waarom nog slechts een vierhonderd artsen tot deze nuttige, om niet te zeggen onmisbare, instelling zijn toegetreden. Gelukkig is het aantal deelnemers groot genoeg gebleken, om, met behulp van praktische inrichting en consequent vasthouden aan goede beginselen, een soliede maatschappij te kunnen vormen, die op waarlijk vlotte wijze, zonder eenig spoor van de chicanes en moeielijkheden, die men soms bij particuliere instellingen op verzekeringsgebied ontmoet, de invaliede deelnemers helpt.

Hulde moet daarvoor gebracht worden aan de mannen, die deze zaak tot stand brachten niet alleen, maar, ondanks de geringe medewerking, volhielden en zoo langzamerhand, behalve de vereischte groote mathematische reserve, een zekerheidsfonds en een extra-reserve bespaarden, van dien aard, dat thans ieder deelnemer met volkomen gerustheid voor zich en zijn gezin op de soliditeit van de zaak kan vertrouwen.

Ik denk, dat menigeen buiten de verzekering is gebleven, omdat hij het voor tijdelijke invaliditeit niet noodig acht en de kans gering acht om blijvend of zeer langdurig ongeschikt te worden tot uitoefening der praktijk. Dat de kans bestaat, behoeft ik geneeskundigen, die dit dagelijks bij anderen waarnemen, niet aan het verstand te brengen, en dat de kans gering is, maakt, dat de premie zóó laag kan zijn, dat de kosten voor bijna niemand een bezwaar behoeven te zijn. De premie bedraagt op 30-jarigen leeftijd slechts f 15.90 voor elken gulden dagelijksche uitkeering, waarbij tot nu toe met een niet onbelangrijke winstuitkeering rekening kon gehouden worden.

In het boekjaar 1918 waren drie deelnemers gedurende het geheele jaar invaliede, 5 deelnemers van 3—12 maanden en 92 deelnemers korter dan 3 maanden; toch kon in dit ongunstige griepjaar, ondanks de koersdaling van alle soliede effecten, nog meer dan f 5000.— aan de reserve worden toegevoegd. De „Onderlinge” betaalt, zoodra men niet kan praktizeeren en dus zoowel bij tijdelijke als blijvende invaliditeit; de winst wordt geheel onder de deelnemers verdeeld; men betaalt dus niet meer dan het kosten moet en men trekt, zoodra het noodig is.

Een bezwaar schijnt voor enkelen te zijn, dat het maximum, waarvoor men zich verzekeren kan, slechts f 5.— per dag bedraagt, dus bij blijvende invaliditeit f 1825.— per jaar. Het valt niet te ontkennen, dat aan dit lage maximum het voordeel verbonden is, dat een deelnemer niet gauw zal besluiten om de praktijk neer te leggen ter wille van de uitkeering; van den anderen kant zal bij een te laag maximum de verzekering haar doel missen, omdat dan de deelnemer, dikwijls tot schade voor zijn gezondheid, de praktijk te lang volhoudt. Het juiste midden moet dus gekozen worden en daarbij moet de vraag gesteld worden, of, met het oog op de dure tijden, het bedrag niet wat hooger moet zijn dan tot dusver.

Tot het schrijven van dit artikel heeft mede den stoot gegeven een voorstel van dr. H. D. DE HAAS te Amsterdam om het maximum op f 10.— te brengen; in dit denkbeeld liggen echter twee gevaren verscholen. In de eerste plaats is het mogelijk, dat slechts weinig deelnemers tot het maximum gaan en dan zou de maatschappij, als toevallig onder deze vele invalieden kwamen, wel eens minder goede jaren kunnen

krijgen. In de tweede plaats is het niet uitgesloten, dat artsen, die nog wel praktizeeren kunnen, doch om gezondheidsredenen hun praktijk slechts zouden moeten inkrimpen, zich als blijvend invalide aanmelden, indien de uitkeering bijna even hoog is als het bedrag, dat zij nog met arbeid zouden kunnen verdienen. Zeer groote deelneming voorkomt alle te opperen bezwaren. Er loopen artsen rond, die praktizeeren met een te slecht gezichtsvermogen of met te ver gevorderde doofheid; zelfs heb ik een collega gekend, die wegens slechte geldelijke omstandigheden en het ontbreken van een verzekering met een ziek lichaam aan het werk moest blijven tot kort vóór zijn dood. Het ideaal is, dat deze verschillende groepen van invaliden uitkeeringen krijgen en *niet* praktizeeren; dit ideaal is tot nu toe met een maximum van *f* 5.— per dag door de „Onderlinge” bereikt; maar om het te handhaven moet in deze tijden het bedrag zeker verhoogd worden, en daarbij is dan zeker flinkere deelneming zeer gewenscht.

Zoolang er niet een duizendtal artsen is toegetreden, komt het mij voor, dat de voorgestelde *f* 10.— wat te hoog is, doch dat nu reeds met het oog op de veranderde tijdsomstandigheden het maximum tot *f* 8.— daags zou kunnen en moeten verhoogd worden. Zooals het bestuur terecht inziet, is hierbij de zekerheid noodig, dat een groot aantal deelnemers tot de verhooging, waaraan verbonden keuring en premieverhoging, overgaat.

Ik heb het gewaagd ruimte in dit *Tijdschrift* voor een aanbeveling van de „Onderlinge” te vragen, omdat dit de beste weg is alle geneeskundigen te bereiken en hier een groot standsbelang in het spel is. Het is zeker wel eens noodig de niet-gefotunnerteerde artsen tusschen 25 en 50 jaar er op te wijzen, hoe gelukkig zij zich mogen achten de gelegenheid te hebben tot deelnemen aan een zoo goedkoope, soliede en voortreffelijk ingerichte onderlinge verzekering-maatschappij. Vakgenooten, bedenkt u niet lang, stelt de uitvoering van het genomen besluit ook niet uit en meldt u zoo spoedig mogelijk aan bij den secretaris dr. J. F. M. BOSMAN, arts te Brummen.

's-Gravenhage, December 1919.

A. C. VAN BRUGGEN.

KEURINGEN EN VALUTA.

Naar aanleiding van het stukje over dit onderwerp op bldz. 2064, jaargang 1919 van dit *Tijdschrift*, een enkele opmerking.

Ook mij werd herhaaldelijk verzocht het honorarium voor de keuring voor Deutsche levensverzekeringmaatschappijen (Stuttgart, Gotha) aan den te keuren candidaat zelf in rekening te brengen. Deze wordt hiervan vooraf onderricht. Ik bereken het gewone keuringstarief (tien gulden) en ontvang dit bedrag contant van den candidaat. De maatschappij zou mij bij de tegenwoordige valuta ongeveer 200 mark moeten doen toekomen (200 mark à 5 cent = *f* 10.—). Zij bespaart dus niet 20 mark, maar 200 mark per keuring.

Men bedenke, dat het voor de levensverzekeringmaatschappijen een zware tijd is. Gedurende de oorlogsjaren vele dooden. Groote daling der beleggingsfondsen. Loonverhoging van de talrijke beambten. Dat de bestuurders dezer maatschappijen thans verplicht zijn zooveel mogelijk te bezuinigen, is duidelijk.

Ten slotte gaat deze zaak slechts den maatschappijen en den candidaten aan. Ons al heel weinig of niet. Waarom zouden wij die maatschappijen dan in dit geval niet vriendelijk tegemoetkomen?

Rotterdam, 21 December 1919.

Dr. S. J. HALBERTSMA.

HET AFZONDEREN VAN ROODVONKLIJDERS.

De vraag: hoelang wij onze roodvonklijders zullen afzonderen? is hier ter plaatse dringend, daar wij te kampen hebben met een beperkte roodvonk-epidemie. Tot dusverre hebben de hier gevestigde collegae zich gehouden aan den termijn van zes weken, welke in de meeste gevallen beantwoordt aan den duur van het vervellings-